

25. 4. 1973 je mestna konferenca SZDL Ljubljana skupaj z občinskimi organizacijami socialistične zveze pripravila svečano podelitev »Priznanj OF slovenskega naroda«. Med drugim je to priznanje prejelo tudi 19 občanov in dve organizaciji iz naše občine za njihov prispevek v času NOB ter aktivno družbenopolitično delo v povojnem času. Ta visoka priznanja so prejeli naslednji občani in organizacije:

MIHAEL ERJAVEC, rojen 1921, kmet (Žlebe 50),

ing. MARJAN HOSTNIK, rojen 1936, gozdarski inženir (Medvode 120),

MARIJA HUMAR, rojena 1923, upokojenka (Kavškova 17, Ljubljana),

JANEZ ILOVAR, rojen 1910, upokojenec (Celovška 30, Ljubljana),

MARIJA INKRET, rojena 1904, upokojenka (Celovška 376, Ljubljana),

ALOJZ JANKOVIČ, rojen 1903, upokojenec, (Runkova 6, Ljubljana),

JOŽE KOS, rojen 1925, tehnik (Dolomitska 8, Ljubljana),

MARTIN KOS, rojen 1914, upokojenec (Srednje Gameljne),

JULIJA KUNC, rojena 1912, upokojenka (Jensenkova 7, Ljubljana),

ANA NAGODE, rojena 1920, upokojenka (Šišenska 109, Ljubljana),

BRANE PRAZNIK, rojen 1948, strugar (Medvode 112),

TONE SIMONČIČ, rojen 1941, komercialist (Gerbičeva 6, Ljubljana),

FRANC ŠUŠTERŠIČ, rojen 1907, upokojenec (Zofke Kvedrove 26, Ljubljana),

VILIBALD TRČIČ, rojen 1921, ekonomski tehnik (Verovškova 44/a, Ljubljana),

VINKO WEISSEISEN, rojen 1914, upokojenec (Dolnice 7, Ljubljana),

JOŽE ZAGORC, rojen 1948, študent (Gorazdova 15, Ljubljana),

VASO ZLATNAR, rojen 1936, geometer (Milčinskega 66, Ljubljana),

JOŽICA ZOROJA, rojena 1922, učiteljica (Štefanova 15, Ljubljana),

DRUŠTVO PRIJATELJEV MLADINE »MILAN MAJČEN«,

TABORNIŠKA ORGANIZACIJA »ODRED DOBRE VOLJE«.

Priznanja so dobili za prispevek v NOB in aktivno družbeno politično delo... To je stavek, s katerim navadno utemeljimo neko odlikovanje ali priznanje. Kako veliko in obenem kako malo nam povedo te besede... Premalo. Da bi ta priznanja ne izzvenela kot nekakšna formalnost, da bi besede, izrečene ob stisku rok ne izzvenele kot vljudnostna fraza, smo se odločili,

da vam predstavimo vse nagrajence OF. Ne z enim ali dvema stavkoma, kot je sicer v navadi, želimo, da bi jih поблиže spoznali. V tej številki zato objavljamo razgovor z Ano Nagode in Tonetom Simončičem ter zapis o Društvu prijateljev mladine »Milan Majcen«, v naslednjih številkah pa vam bomo predstavili še ostale dobitnike priznanj. Vsem pa ob tej priložnosti iskreno čestitamo.

Ana Nagode

»MISLIM, da sem vse svoje naloge izvrševala pošteno, vedno sem bila navajena živeti od lastnega dela. Zato sem srečna.« To so bile prve besede moje sogovornice Ane Nagode, borke NOB od leta 1942, vseskozi angažirane politične delavke po vojni, nosilke več spomenic, ko sem jo obiskal, da bi se z njo pogovoril o njenem delu, željah, življenju... Pogovarjala sva se v prijetnem stanovanju, ki si ga je uredila po svojem okusu in na katerega je resnično ponosna. Na stenah v njeni delovni sobi visijo umetniške slike, na mizi je velika vaza s prelepimi rožami...

Eno je nesporno: Ana Nagode nerada govori o svojem delu in deležu v NOB. Kakor je dejala, se ji je zdelo popolnoma normalno, da so se vključili v veliko borbo za veliko in svetlo prihodnost, za dan, ki so ga imeli pred seboj. Cloveku, ki govori z njo, se zdi, da se želi razdati za sedanost, za tisto, kar ima rada, za tiste, ki jih ima rada.

»Danes poskušam, po svojih močeh, še vedno delovati v različnih družbenopolitičnih organizacijah, sem aktivna in še želim biti. Mislim, da se človek nikdar ne sme zadovoljiti samo s tistim, kar je naredil do sedaj. Veliko je stvari, s katerimi se ukvarjam. Morda ne boste verjeli, toda trenutno sem najbolj vesela, da je uspel referendum, ki smo ga v naši občini izvedli pred nedavnim. Ena mojih ne tako malih želja je izdelava in seveda realizacija koncepta gradnje najemnih stanovanj za mlade. Bila bi najbolj srečna, če bi vsak mlad človek lahko dobil stanovanje in si tako ustvaril skromen začetek za življenje.«

Kot mi je zaupala — so stvari, ki jo motijo, s katerimi se ne strinja, vendar pa še v istem trenutku priznava, da se vse stvari pač ne dajo najbolje urediti. Moti jo prostorska ureditev Ljubljane, pravi, da bi morali malo več misliti na leta pred seboj; zdi se ji, da se vse preveč »betoniramo«, da vse preveč pozabljamo na okolje, na naravo.

V njenem intimnem življenju, samo korak stran od njenega dela, so njeni trije otroci, s katerimi še vedno živi skupaj in na katere je ponosna. Nimam predsodkov, pravi, da bi moji otroci morali biti nekaj velikega. Želim si le, da bi bili poštene, da bi cenili svoje delo in delo drugih. Tako kot njih, cenim tudi druge mlade, cenim njihov lastni jaz in sem proti temu, da bi starejši »komandirali« mladim; to je njihova mladost in tega jim ne smemo vzeti.

Tone Simončič

PREDSEDNIK občinske zveze tabornikov Ljubljana-Siška in urednik v Sloveniji edinega taborniškega glasila »Štor« je Tone Simončič. Deloval je vrsto let v okrajni in republiški zvezi tabornikov. Ustanovil je pred 14 leti odred »Rožnik« v Spodnji Šiški in znani odred »Dobre volje« v Zgornji Šiški, ki je dobil lansko leto najvišje zlato taborniško odlikovanje Taborniške zveze Jugoslavije kot drugo tako podeljeno odlikovanje pri nas. Ustanovil je tudi pred desetimi leti občinsko zvezo tabornikov Šiške in vrši ponovno funkcijo občinskega predsednika tabornikov. V naši občini deluje 6 teritorialnih enot. Razen že omenjenih odredov »Rožnik« in »Dobre volje« obstaja še odred »Beli bobri« v Šentviški gimnaziji, »Zlatorog« v Litostroju, ki je trenutno edini iz proizvodnje pri nas in »Franc Rozman-Stane« na osemletki v Medvodah. Obstaja tudi četa »Belih srnjakov«, ki deluje kot samostojna enota v mladinskem zavodu v Smedniku in je kot taka ravno tako edinstven primer. Občinska zveza tako združuje okoli 1300 aktivnih tabornikov. Če vemo, da je na celotnem območju Ljubljane okrog 2000 tabornikov, smo lahko v Šiški ponosni na tako izredno število tabornikov. Občinsko zvezo Šiške je letos republiška zveza tabornikov odlikovala za aktivnost in uspešno delo z otroci in mladino.

Tone Simončič, ki je zaposlen v medvoški »Sori« (Slovenijales) kot komercialist, se je 1941. leta rodil v Bohinjski Bistrici. Kot tabornik je aktivno začel delovati pri svojih enajstih letih in je lansko leto praznoval 20-letnico članstva. Njegova izredna aktivnost in predanost taborništvu ga je pripeljala že zarana tudi v vodstvo te organizacije tako na gimnaziji in pozneje na univerzi vse do danes in ima za seboj 18 let funkcionskega staža. V tem času se je dodobra seznanil tudi z ostalimi mladinskimi organizacijami in se tako prepričal, da je taborniška organizacija najbolj zanimiva in da ima pri nas in v svetu takšen organizacijski program, ki je s svojo elastičnostjo primeren v vsakem družbenem sistemu in za vsako starost od otroka, mladina do odraslega. V njej vsakdo najde hobi v organiziranem delu. Seveda je pač od vsakega posameznika odvisno, koliko je pripravljen sodelovati z organizacijo, pa tudi od vsakega posameznika je odvisno, koliko mu bo organizacija nudila. Dokazano je, da mladina svoja pubertetniška leta najbolj kontrolirano in najlepše preživi ravno pri tabornikih. Taborniška organizacija nima nekakšnega posebnega programa, pač pa je (Nadaljevanje na 7. strani)